

Лиро-епическы произведения. — Нѣкои произведенія отъ лирическата поезія сѣставятъ прѣходъ къмъ поезіята *епическа*, защото тѣ, наедно съ изразеніето на чувството на поета, заключаватъ въ себя си и разказъ на малка една случка, макаръ въ този разказъ да нѣма таквызи подробности, каквыто влизатъ въ състава на сѣщо епическото повѣствованіе; този родъ стихотворенія са наричатъ *лиро-епическы* или *смѣсены*. Таквызи сѣ: балладата, идилліята и баснята.

Баллада са казва онуй стихотвореніе косто съдържа въ себя си разказъ на малка нѣкоя фантастическа случка, заета изъ народнытъ преданія. Съдържаніето на балладата е пълно съ сячко чудесно, свръхестественно, и за туй са отличавана съ таинственностъ. Въ Русската Словесностъ балладата была най-напредъ прѣнесена изъ Германія отъ Жуковскаго, който твърдѣ высоко-художественио превелъ много баллады отъ Нѣмскытъ поеты като: Бюргера, Гёте, Рюкертата, Уланда. Наподиръ Пушкинъ придавъ на балладата Русскый характеръ, като начплъ да зема нейното съдържаніе изъ народнытъ повѣрія (в. примѣры въ Пълн. Рус. Христоматія на Галахова). У насъ въ послѣднѣ време (1872) г-нъ Ц. Г. Шкипарневъ ѣ написалъ балладата: *Дѣв тополи или неочидана срѣща*. Като оставимъ на странѣ езика и нѣкои-други подробности, които влизатъ повече въ идилліята, трудътъ на г. Шкипарнева, споредъ насъ, заслужва сѣка похвала. (*)

(*) Не са стоѣше намъ тукъ да даваме оцѣненіе на новы или вѣты словесны произведения, колкото да указваме на подобрытъ отъ тѣхъ; но понеже извѣстнытъ наши публицисты или не сѣ можли или не сѣ щѣли до сега да изпълнѣтъ тѣзи длѣжностъ, то ный рекохмы да не заминемъ, безъ вниманіе единичекото оригинално съчиненіе отъ този родъ въ нашата млада книжнина.